

Forfatter: Aarestrup, Emil

Titel: Udvalgte digte

Citation: Aarestrup, Emil: "Udvalgte digte", i Aarestrup, Emil: *Udvalgte digte*, udg. af Dan Ringgaard , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1999, s. 149.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-aarestrup07val-shoot-idm139875157622064.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte digte

Digte før 1838

150

151

Idyll

Rask om Hjørnehuset, som gynger i Solen sit Jernskjold,
Hvor i Vinduet staae særtsnoete, funklende Flasker,
Dreier en Vogn og rullende standser for Døren. De lange,
Smaltnedskraanende Sider, den høie, buede Bagsmæk,
Sortindtjæret, beslaaet med Jern og raslende Ringe,
Store, tykmavede Heste forkynde hvorfra den er kommen.
Dog er ei Grønt, ei Kaal, ei glindsende Bøtter med Fløde
Det, den idag har bragt; friskt dufter Høet paa Bunden;
Høit velstoppede Hynder af Krogene løftes iveiret,
Mørkblaaevadmelmeklædte, med røde Fryndser og Qvaste.
Og paa det forreste Sæde den syttenaarige Ungmøe,
Rødmusset, høitidsklædt, selv kjører de vælige Heste,
Holder den lange Tømme, tvundet af kildrende Børster.
Svøben ligger ved Siden, seig, stærk af Vidier flettet.
Skjøndt ei dunet og spæd, dog Rosenhaanden er velskabt,
Og til Farten i Dag behandsket, djærv hvor den griber.
Rundt om Fløielshuen, der samler de glattede Guldhaar,
Solskyggen bøier sig blaa; men om Halsen Silke som Purpur,
Knyttet blødt under Hagen, vifter med flagrende Flipper.
Snever om Arm og Bryst den sorte Trøie sig strammer
Sølverhægtet; og Skjørterne, lagt vel i tusinde Folder,
Halvt kun skjule Læggenes Huld og de yndige Smalbeen.
Neppe har Verten i Huset, der Glassene ordned ved Skjænken,
Sat sin blaalige Næse paa Ruden, og seet hendes Komme,
Før Jernklinken han løfter fra Døren, og kalder sin Gaardskarl:
»Anders,« raaber han, »hei! Lad Hveden ligge paa Loftet;
Søndag er det idag; stærkt lyder den hellige Bimlen.
Og derude holder Jens Peersens Datter fra Taarnby,
Ane, den venlige Glut, som vil tage mig Jacob og Marthe
Ud paa Amagerlandet, at boltre sig der i en Høstak.
152 Selv den knibske Johanne, min Ældste, skal med op at age.
Skynd dig, Anders! løb udenfor, og pas mig paa Vognen.«
Just ifærd med at slubbre af Skaalen sin rygende Kaffe,
Kinden forskrækkelig hoven af sukkersøde Krystaller,
Springer i Veiret af Fryd den smaa, hvidhaarede Jacob,
Løber til Vognen ud, og klapper Hesten paa Laaret.
Anders ham kyler, med jernhaard Næve, paa Ryggen af Dyret;
Der kan han gotte sig nu til Sødskindeparret er færdigt.
Amagermøen med Smiil nu høvisk triner i Stuen,
Hilser, og faaer et Kys af Konen, dernæst af de Unge.
Drengen kun nikker ad Vinduet ind; han bliver derude.
Tykke Far, med sin Nathue dristig stukken paa Øret,
Slaaer politiske Rynker og griner smørret i Skjægget,
Lister paa Tæerne sig bagom den snakkende Landglut,
Favner det smekkys Liv, og trykker paa Munden et Saftkys.
Nu ere Pigerne færdig til Farten; de ile til Døren.

Ane, den smilkende Kudsk, alt sidder med Tømmen og Pidsken;
Derpaa Jomfru Johanne let Vognstigen betræder,
Svinger sig ind, opklapper med Haanden de stoppede Hynder,
Glatte sig Klæderne ned, af Frygt for hæsle Folder.
Ei et Under, at hun er Husets og Faderens Afgud!
Læberne svulme til Kys, Blaaøiet plirer med Elskov.
Kinden er skønnest just ved en svag, umærkelig Rødme,
Tykt omskygget af Haarets dunkeltglindsende Lokker.
Bleggrøn Pelsen sig snoer, og Shavlet hvidt med en Palmbort.
Men paa den luftige Straahat vugger sig dunkel en Valmu.
Let hun strammer i Luften sin Solskjærms hvidslende Sølvtaft,
Holder den smekke Stang, af Filsbeen dreiet, med Ynde.
Og til Vinduet nu hver Gjenbo styrter med Hastværk;
Drengene standse paa Gaden, og gloe; Skoflækkeren stirrer
Op ifra Kjælderens knækkede Ruder, i Munden en Beegtraad.
See, da hopper i Vognen den lille, alvorlige Marthe;
Tolv Aar gammel, hun alt Husholdningen hjælper at styre,
Maaler om Aften i Pigernes Krukker den skummende Sødmælk,
Strøer selv, nu og da, de skrubbete Brædder med Gulvsand,
Vidsker af Bordet, og fylder for Gjæsten det blinkende Snapsglas.
Ogsaa besøger hun Skolen; man seer hende vandre med Posen,
153 Propfuld, stukken igjennem af Strikkepindenes Staalspyd;
Tavlen hun holder og Lærebogen kjønt under Armen;
Blaaner paa Ærmet en Blækklat, nu! det følger med Skrivning.
Men idag er hun snørt i sin ny, skotskrudrede Kjortel,
Hviden Modest, og om Æblekinden den rynkede Kyse.
Endelig kommer vor Jacob tilrette med Sædet; hos Ane
Vil han kun sidde, at have et Øie med Hestenes Traven.
Tæt til Vesten af Hvergarn, der prydes med Perlemorsknapper,
Holder han Solbærflasken, bestemt for den gamle Jens Peersen,
Og paa det vaadtnekjæmmede Haar, stolt prunker Kasketten,
Lysblaa, med en Dusk, om Skyggen en glindsende Sølvrand.
Vognen rasler afsted; hvor Glutterne hilse og nikke!
Faderen lænet til Gadedørsstolpen, sin Hathue løfter.
Men paa Hjørnet endnu maae Hestene standse, thi Pigen,
Sendt fra forsigtige Moer, dem bringer et Klæde, som Drengen
Skjønt maa binde om Halsen, at ei ham Blæsten forkjøler.
Atter nikker vor Far, og Moderen atter bag Ruden.
Dundrende rulle de bort - Gud glæde dem alle paa Landet!

Ved Viol-Urnen -

Du blaa Viol med dine søde Blade,
Der aande himmelsk Duft fra Urnens Rand
Og skjuler Stilken i det klare Vand,
Hos dig de kjæle Hjerter sig oplade.

Med dig de vil i Kilderne sig bade,
Ak i de kjære Kildevæld forsand,
Som denne søde Duft dig give kan
Og denne Ynde, disse bløde Blade.

Kan ei mit stakkels Hjerter ogsaa qvæges
I dine friske Bølger, stige ned
Og fange Liv og Duft og Blomstergave?
154 Da blev det karskt, da vilde Saaret læges
Og Hjertet staae hos dig i Vaarens Have

Uskyldig som dets første Kjærlighed.

Øhlenschlägers Collegium

Som i Onyxens dunkle Aarer vinder
De skønne Former sig i dunkle Halle,
De røde Lys med Ildcouleurer falde
Paa Billedstrømmen, som i Ord henrinder.

Blaaøiet Dag fra Ruden Vei dog finder,
For mørke Grund et himmelklart Krystalle.
Med Dagens Blomsterlys fra Vindvet kalde
De muntre Alfer og med Rosenkinder.

Sødtlyttende, paa Vingens Zephyrbæven,
Mod kolde Muur de varme Engle gløde,
Vil Krandsen hen til Musapræsten bære.

Ha - underfuld i Tausheds dybe Svæven,
Blandt Stjerner halv og halv i Aftenrøde
Staaer Poesiens maanedunkle Lære.

Sørgedragten

See I Floret om min Elsktes
Gule, silkebløde Lokker?
Bæver saa ei Alterluen,
Klar og gylden, blødtomkrandsset
Af sin dunkle Virakskye?

Fagre Ring, din Flamme slukkes,
Sortomvunden Stenen funkler -
Veed I vel hvad det betyder?
Det er Døden, som omfavner
Livet i sin Blomsterfryd.

Det er Dag og Nat, som smelte
I en salig Aftenrøde,
Elskovstimen, som skal føde
Hvad os Herrens Ord forjætter:
Det fortabte Paradiis.

Stille Jomfrubarmen svulmer
Under Sørgeflorets Folder,
Liig en from, en hellig Nonne,
Gudindviet, himmelkaaret,
I den snevre Celleboe.

Længselsaanden aabenbares. -
Legende med spæde Toner,
Bævende af Himmelsmerte,
Lytter den - o Farven svigter! -
Kjende I Cæcilia?

Bort fra Graven Stenen løftes,
Sløret mørk tilbageruller,
Fromt det lyse Blik sig hæver
Inderlig i Gud forklaret -
See I Troens Himmelfart?

Ak, men Taaren, som nedtriller
Glimtende paa blege Roser,
Det er Sorgens Mindegave;
Stille jeg med den skal smykkes,
Den har Ida skjænket mig!

156

Elegie

Hvor min Hauges Grønt i Høsten skrantner og blegner,
Maanen, med vexlet Lys, seer gennem Grenene ned,
Vanker jeg mild, skjøndt bedrøvet, fulgt af den tause Erindring.
Altid, veed jeg, er Sorg Hjertets forkjælede Barn.
Øiet, som fordumstid kun om Elskov bad for sin Elskov,
Nu med langsomt Blik søger kun Sorg for sin Sorg;
Læben, tung af Veemod, løftet af smertelig Længsel,
Smiler ei mere af Fryd, smiler fortrolig med Qval.
Eensom vanker jeg, stille, fulgt af den tause Erindring,
Maanen, med tvivlsomt Lys, seer gennem Grenene ned.

Elegie

O hvor det lyser roligt, klart i mit drømmende Indre!
Thora, ak, er det dig? Er det din salige Aand?
Mørkdybsindig, mens svagt brændte den eensomme Lampe,
Trykte jeg op til mit Bryst, Thora, dit Hoved og græd.
Og du slap mig ei, naar vildt omspændte mig Qvaler,
Bød min brændende Tørst Læbens uskyldige Frugt,
Havde Brystet saa kjært med dets Valdhornklang og dets Midnat -
O, efter Hjertets Storm, græder end med mig, din Aand!

Digterskjæbne

Usalige Poet! Dig, ak, snart i en Bog,
Snart i en Krog, hver Pog, hvert Drog, som troer sig klog,
Frækt river ned - O hjælp, Natur! din Troubadour;
Han iler til en Ven, det arme Creatur!
Til Flasken - i dens Suk, dens Kluk at finde Trøst.
Med varme Følelser han aabner den sit Bryst -
157 Dog see! knap er den tømt - uhørte Troløshed!
Han rumler, tumler om - den rev ham ogsaa ned!

Du! Du! Du Søde ...

Du! Du! Du Søde!
Du Smekkre! Hvide!
Du Længselsvarme!
Som ved min Side,
Som tidt i mine Arme
Med kjælnø Øielaae,
Med Blik
Slukt af en salig Taage,
Forstummende af Lykke,
Og kysforgiftet, næsten døde -
O jeg forsmægter!
Jeg kan Din runde Hals ei trykke!
Jeg tørster efter
Din Aandes Blomsterdrik,
Din Arms Omfavningskræfter,
Din slangebygte Ryg,
Din Tunges sagte Kys, Din Munds -
Ha, hvad mig Skjæbnen nægter! - -
Ak, følte jeg dog kuns
Din Haands, Din lille Fingers Tryk!

Jeg havde faaet Brev fra dig, Nanette ...

Jeg havde faaet Brev fra dig, Nanette.
Jeg var, begriber du, i Himmerige.
I næste Uge - du Guddommelige! -
O min Henrykkelse, den kan du gjætte!

En Edens Slange, fristede med slige
Forføreriske, altfor tydelige -
Hvordan skal jeg forklare dig det Rette?

Var det den sagte Vuggen af Karethen?
Laae det i Maanen? eller i Cometen? -
Var det Contourerne af Silkekjolen?

En Sympathi - thi hun var polsk - med Polen?
Alt gik i eet - du - hun - min Troskab - Himmel!
Hvor man kan være svag og hjertesvimmel.

Kjære Fritz! titusind Tak ...

Kjære Fritz! titusind Tak
For Brevet, som jeg fik, med dit Signet og Lak,
Og som forhippet jeg - du kan begribe - brak
Da jeg paany i Hjemmets Tøfler stak.
Jeg saae Dig sporet, Ven, og i en snoret Frak,
En smilende, guddommelig Tyksak,
At imponere Randers paa en springsk Vallak.
Jeg saae paa Baller Dig, blandt Dandsernes Flikflak,
I Vinter-Garnison, i Sommer-Bivouacc -
Jeg saae Dig, gamle Ven, men - naae Dig - ak!
Her bulner jeg, hvorhen mig Skjæbnen trak,
En Skive, bred, for Kjedsomheds Attaque,
Et Skumpelskud for slette Veies Hak,
Til Ørerne imellem lollandsk Rak.
Du veed vel, at jeg Sundhedskilden drak
I Bøhmen, under Bjergenes Zikzak;
At jeg i Saxen, i en Bjergmandsfrak,
Dybt under Jorden hørte Sølvbjergværkets Krak,
Og - over Jorden - den forfærdeligste Snak,
Preussisk af en Preusser og polsk af en Polak.
159 O Du misunder mig den Time, da man smak
Op for mig Dørene til Dresdens Kunstgemak -
Hvor mig Correggio, hvor Carlo dolce - ak -
Du kjender mig - halv op i Himlen trak.
Og i Berlin - der mig i Øiet stak
Meer end det gamle soldateske Pak
Et par Smaapiger efter min Geschmack,
Men meest Museet med Antikkerne! - jeg siger Tak,
Det føler man - det kan ei sees - langt mindre Snak
Beskriver Følelsen, som ud af Sjælen sprak
Og ligesom i Hjernen knak.
Nu maa jeg more mig, her i en gammel Frak,
Med min Madamme, ved et Parti Schak,
Og mine Børns genialske Dikkedikkedak. -
Split mig engang nu ad mit Tungsind! Prak
Og prut ei altformeget med Papiir og Lak!
Send mig en Priis imellem af din Aands Tobak
Jeg nyser gandskevist, og siger Tak.

(W. Hogarths sidste Malerie)

Der ligger Tiden sidstegang paa Rumpen,
Dødskrampen knak i Haanden Pibestumpen
Han gav sit sidste Suk, sin Afskedstale
I en Tobakskyes glimrende Finale,
Hans Lee sprang sønder, som en Sæk
Er Ryggen lænet, Vingens Kraft er væk
En Stump af Timeglasset staaer ved Siden
Saaledes ender det med Tiden!
Med matte Hænder skrev han Testamentet
Chaos er ene Arving; ei uventet.
Solguden ligger apoplectisk
Baglænds i Vognen, som med slidte Hjul
Med samt sit Fiirspand, gispende og hectisk
Fra Himlen falder i en gul
160 Forreven Sky, blandt Gruus og Blokke
Staaer en Ruin af Kirkens gamle Kasse
Hvor længst alt revnet laae den store Klokke
Nu seer for Alvor man hysterisk daane,
Med samt sit skjæve Ansigt, Nattens Maane
Dens Ansigt gjør en underlig Grimasse
Ja, det er reent forbi med Eder
Tilbedte Jordens Herligheder
Der ligger Kronen, som saa tidt blev limet
Og under Dynen Ridderen er besvimet
Og virkelig paa Potten Landets Fyrste
Hans Ordensbaand er viklet om en Børste
Og Feiekostens gamle, skidne Stump
Det visne Træ, det sammenfaldne Slot
Et sjunkent Skib, Naturens Bankerott
Den Læst, som var i Livet her saa vigtig
Den Traad, hvormed man syede alt forsigtig
Den tomme Pengepung, det smule Lys,
Hvis Talg forgyldte lidt af Verdens Gys,
Viinflasken, Buen, Flintekolben
Alting forgaaer det mindste som det største
Vertshuset falder om, der styrter Stolpen
Med Skildtet, hvorpaa Jordens Klump
Afmalt med forudskuende Forstand
Sees blussende, som et Bundt Høe, i Brand.
Det kaldtes viseligen Verdens Ende
Hvad længst sig holder seer man strax derhenne
En Galge og i den en Mand at hænge
Men det vil heller ikke vare længe
Det stolte Skuespil henslængt i Krogen
Exeunt omnes siger Bogen
Saaledes, Hogarth, tegnede du Verden
Som i Begyndelsen mod Enden er den
Det ligner - raabte du - det ligner godt!
Og det, ved denne Sag, er Sagen blot!
Om Alt det andet end er Fuserie -
Hvad gjør det? Konsten, Alting er forbi
161 Den nøgne Sandhed, gammel og alvorlig
Vil treffes om den end er styg og daarlig
Jeg kjender ogsaa det Sublime
Og fuser paa det i min sidste Time
See Skjønhedslinien! see Skjønhedspletten
Bi lidt - her fattes kun Paletten
Min egen, knust, i Spalter,
Som snart jeg selv med alle mine Pialter

Der ligger den, sin Glands berøvet
Blandt andet Skramlerie i Støvet
O Hogardt! her paa dette Billed
Er ogsaa vist din Taare trilled
Den trilled tidt, man seer det ikke,
Men gjennem tykke Taareblikke
Som ellers, skjøndt man maler flittigt,
Man maler ikke klart og vittigt.
Din mandige, forvovne Længsel
Slap ud tilsidst af dette Fængsel,
Hvori din Kunsthaand skrev paa Muren
De rædsomme Portraiter af Naturen
Som ingen traf saa ypperlige,
Saa moersomt sanddrue, evig gyselige.

Epigrammer

Øhlenschläger

Gud ham og hans Begeistring skiærme!
Til ham jeg end bestandig haaber;
Thi der er flere Kræfter i hans Bærme,
End i de andres Første-Draaber.

L. Heiberg

Al Ære værd er - -s Poetik,
Men intet mod et af hans Frues Blik.

162

Andersen

Hans er en grumme flau Maneer -
Men yderst yndet, som du seer.

Ingemans Romaner

Aarestrup, Emil, *Udvalgte digte*, 1999

Tidt saaes blandt Nyrenberger-Varer
Lackeerte Riddere med Skræk,
Men med et saadant Sirups Overtræk
Saaes aldrig forhen Træ-Husarer.

Molbech

Gjenvordighed i Elskovs Sager
Har gjort ham bleg og mager,
Og Hjertets lille Lue
Gik ud engang han nøs af Snue.

Christian Winther

Ham - Gud give
Jeg kunde naae i det Naive!

Hertz

Ved dennes Dirlili jeg med Tullin istemmed:
Gud! hvilken Citharklang fra en Spædlemmet!

Grundtvig

Apollo rørte dig den Time
Du hørte op at leverrime.

Metrik

Saadan versificeres? Hør,
Den Ironi er alt for tør.

Din Følelse er Aske

»Din Følelse er Aske,
Med ingen Gnister i,
Og din Forstand en Maske
Af schofel Ironi -«

Jeg veed det nok, det er den,
Og du har Ret deri;
Det er min hele Verden -
Ak, at den var forbi!

Resignation

Hvad skal den grønne Kuppels,
De gyldne Straahalms Vippen?
Og disse tusind Fugles
Evindelige Pippen?

Og denne Himmelrunddeels
Noksombekjendte Flamme?
Og dette Stjernemynster -
Igaar, idag det samme?

Og disse Skyer, som drive,
Og disse Gjæs, som sværme,
Og denne Glut, som syer
Saa flittigt paa sit Ærme -

Og denne Dreng, som læser
I Sengen, neppe vaagen,
Og sluger lærelysten
Alt Sort paa Hvidt i Bogen -

164

Drøvtyggeriet over
Hvad Mennesker har øvet,
Hvad de fra Arilds Tider
Har myrdet og har røvet -

Og hvilke gale Tanker
I gammel Skrift kan søges,
Og hvordan de, om muligt,
Med nye kan forøges -

Hvad skal det Alt tilhobe?
Hvad vil de Dyr, som raabe
Fra Græsningen mod Himlen?
Og Sjælene, som haabe?

Gud veed det. Jeg har grublet
I sin Tid nok derover.

Nu lægger jeg mig heller
I Skyggen hen og sover.

Sommerfugle jeg elsker at fange et eneste Misgreb ...

Sommerfugle jeg elsker at fange et eneste Misgreb
Og det flygtige Støvs glimrende Farver forgaaer.
Slanger jeg elsker at gribe, tæmme, og vikle om Armen
Et uændset Minut - Giften og Døden er viss.
Elskovs Hemmeligheder, de sødeste, elsker jeg gjemme
Blot et Ord, blot et Blik, saa er det Hele forspildt.

165

Fortvivlelse

Du er Gudinden som hun svæver
I sine gyldne Himles Ly,
Hvem Cherubimer og Serapher
Paa Hænder bære i en Sky.

Jeg er den sorte, faldne Dæmon,
Fra Lysets Engle-Hjem forstødt,
Fordømt til Qvalerne i Dybet,
Hvor Baalet brænder evigrødt.

Min Latter skingrer over dette
Modsætningens uhyre Gab: -
Kan du engang iføres Kjødets
Og jeg en dydig Egenskab?

Jeg vælter mig i mine Flammer,
Og har det - saavidt - ganske godt
Jeg har endnu min gamle Latter
Min Djævlfrækhed, og min Spot.

Paa Maskeraden ...

Ved alle Tisler, alle sorte Slinger!
Jeg elsker dig, skøndt du er grim og styg;
Det Ideal, min barske Sjæl forlanger,
Er i din Pukkel og din skjæve Ryg.

Jeg er en Røver, vild af Bakkenbarter;
Paa min Pistol er Hanen altid spændt;
Knipshed og Dyd er mine Contraparter,
Og med et Smuthul er vi begge tjent.

166

Ved alle Tudser, alle Skovens Knaster!
Jeg elsker Vorten paa din Næsetip,
Jeg elsker Øiet med det sorte Plaster,
Og giver ei paa Knokkelhaanden Slip.

Før mig derind, hvor dine Potter koge,
Hvor Marrekatten slikker paa sin Klo!
Ved alle Edderkoppe, alle Snoge!
Som i et lille Helved skal vi boe.

Ei for din Negl, din Tøffelhæl, jeg gruer,
Og ikke for din Tunges hede Gift -
Jeg vil derind, hvor Lampen blaalig luer
At tyde dine Rynkers Runeskrift!

Der vil jeg i din Grimhed mig forgabe
Som sund Fornuft i det Urimelige
Og der det lange Hexekys vil skabe
Mig Evigheden i det Timelige.

Hemisphæerne

Den Himmel jeg har henrykt kaaret,
Som Jordens, er i Kugler skaaret;
Men de er blændende, ei blaa,
Kun med en svag, en blaalig Aare paa.
De har ei Sol, men vel en Kreds af Rødme,
Der straalers Liv og sprudler Sødme;
Dem ingen Astronom betragter nøie,
Men vel min Drengs det brune Øie.
De dækkes stundom af en Sky,
Snart heelt, snart halvt - men den maa fly.
For Storme har de intet Rum,
Skøndt bølgede som Havets Skum.
Lynglimt man øiner ikke der -
167 Kun af mit Kys et Rosenskjær.
Ei Stjerner har de for en natlig Vanker,
Men vel et Hjerte indenfor, som banker,
Og som, naar Alt er Mulm, veileder
Den tro og elskende Tilbeder.

Der er en Sjæl i denne Albu ...

Der er en Sjæl i denne Albu
Gudindekraft i dette Knæ
Selv Trykket af din lille Finger
Kan skabe Digtene af Fæ

Kort sagt, der er i dine Lemmers
Bevægelige Harmonie
I hver din Stilling er en Verden
Af Billedkunst og Poesie

Men ogsaa som paa Billedstøtten
Og paa et yndigt Maleri
Er Læberne bestandig stumme. -
O gjør dem dog lidt mere frie.

Der kunde komme fra Din Læbe
Et Ord, et Ja - En Vellyd blot
Der overgaaer alt hvad i Verden
Poeter kalde skjønt og godt.

168

Der er en Trolddom paa Din Læbe ...

Der er en Trolddom paa Din Læbe,
Der er en Afgrund i Dit Blik,
Der er i Lyden af din Stemme
En Drøms ætheriske Musik -

Der er en Klarhed paa Din Pande,
Der er et Mørke i Dit Haar,
Der er en Strøm af Blomster-Aande
Omkring Dig hvor Du staaer og gaaer -

Der er i Dine Lemmers Holdning
Og deres Form en Harmonie,
Der er i Taaren, som Du fælder,
Og i Dit Smil en Poesie -

Og i Dit Inderste en Verden
En sværmerisk chaotisk Vaar
Som jeg umulig kan forglemme,
Som jeg tilbeder og forstaaer.

Tag dette Kys, og tusind til, du Søde ...

Tag dette Kys, og tusind til, du Søde,
Lad Øiet tale frit, Amor indskrænker
Kun Stemmens plumpe Sprog; og i hans Lænker
Er Kys, Omfavnelser ei nogen Brøde.

Jo tiere sig vore Læber møde,
Jo meer beruust paa ingenting jeg tænker.
Min Prosa jeg til Cancelliet skjænker
Og saa kan Riim og Vers elskværdigst gløde.

169

Vel føler jeg, for Elskovsild tilfulde
Er Formen, skal den være reen og plastisk
Kun den, som dine Arme aabner, Hulde

Men for min Tænksomhed et Net jeg fletter
For mine Viisdomsuk, et ret elastisk,
Og dog et smukt og snevert, i Sonetter.

(Enthusiasme)

O, jeg ændser ei mit Danmarks
Flade Former, plumpe Grønhed -
Hvor du vandrer om, Veninde
Er et Ginistan af Skjønhed.

Hvad er Alpesneens Hvidhed
Fuld af Sænkninger og Kupler
Mod Din Arms, din Skuldere Runding
For en henrykt, eensom Grubler!

I din Haarvæxt hvilken Fylde!
Tal mig ei om Skovens Ranker!
Ved at løse disse Knuder
Føl hvordan mit Hjerte banker!

Paa din Læbe hvilken Rødme!
Hvilke Roser! - Hvo der saae dem,
Om en Afgrund end sig aabned,
Vover Livet for at naae dem.

170

Hvilke Spaltninger og Ridser ...

Hvilke Spaltninger og Ridser;
Hvilken Slangelinie ender
Disse Strækninger og Spidser,

Denne Albu, disse Hænder!

Hvilke Tinter til at male!
Hvilke Rundinger og Kupler,
Hvilke Høider, hvilke Dale,
Skabte for en eensom Grubler!

Lavinen

Langsmed Armene det bløde
Skjære Snelag - o vær varlig!
Hver Berørelse, den mindste,
Hver Bevægelse er farlig.

I sit blide Fald det synes
Som om det bestandig ruller,
Som om gled det mig imøde -
O, den altfor runde Skulder!

Hvilke Ætherregioner

.....
Hvilke Ætherregioner!

Hvilke Alperoser! - Himmel,
Hvilken Flora! - Ør og svimmel,
Veed jeg, vil enhver, der saae den,
Vove Livet for at naae den.

171

Hvor Naturen er saa mægtig,
Er saa blomstrende og prægtig,
Maa man see sig om og dvæle,
Maa man ufrivillig knæle.

Skyggerne

Det er en grusom Skik iblandt de Vilde

At den som uforsigtig har den Lykke
At træde i en fornem Dames Skygge
Ham ubarmhjertig de ved Livet skille
Du Smægtende! du vilde mig ei høre
Du var saa stolt, jeg turde dig ei røre
Tilbedelsen, Fortvivlelsen var min
Hvergang du standsed - ha forvovne Lykke
Berørte jeg din søde, kjælnes Skygge
Jeg fulgte Dig, min Skygge din
Den svulmede, den strakte sig og iilte
Især naar Himlens Maane smiilte
O hvor mit Hjerte henrykt bæved
Naar begge Skygger i hinanden svæved
Det kjælnes, dunkle Væsen, dit,
Omfavnnet, halvbedækt af mit!
Skjønndt jeg kun halvt kan regnes til de Vilde
Og skjønndt din Mand er meget tam og stille
Vil du alligevel den Grumme spille
Og ubarmhjertig mig ved Livet skille.

172

Paamindelse

Det Blaaf, som kaldes Himmelblaat,
Den Jordklump, denne Haandfuld Vand,
Det Vrøvlerie af Uforstand,
Et Par Pedanter kalde ondt og godt -

O dette jammerlige Tidsfordriv!
Det kan du gabe paa? Saa smaat
Indsuger du en Drøm, man blot
Af Dumhed falder paa at kalde Liv?

O noget andet maa der være til!
Med Tænkningen fik jeg vel ikke Hul
Paa dette Forhæng, Ild i dette Kul -
Thi Tænkningen er selv et daarligt Spil -

O dersom Alexander leved nu
Han rakte mig sit Sværd - og jeg - Men see:
Der skrider Døden med sin Lee
Han veed at hugge Knuden rask itu! -

Tilstaaelsen

Donna Maja, Donna Maja!
Ak, vel maa jeg gaae i Drømme;

Frist mig ei, at aabenbare,
Hvad der dufter helst i Mørke.

- Don Bermudes, Don Bermudes!
Ræk mig Noderne - Guitarren!
Don Exechiel ben Ascher
Grubler, seer I, ved sit Skakbræt.

173

Ræk mig Oleanderblomsten!
Læg mig Pudren under Foden -
O, det er en Fee, som kogled
Eders Væsen om paa Jagten?

- Donna Maja, Donna Maja,
I er hvid, men kold som Maanen,
Naar den lyser paa Altanen
Mine Taarer med sit Sølvlys.

Ak, den Fee, som har betvunget
Mig med stærke Talismaner -
Reentudsagt - er her i Salen,
Ganske nær os, lige for mig.

- Don Bermudes, Don Bermudes!
O, saa er det Poppegøien,
Som her sidder paa min Skulder
Og betragter jer forelsket.

O, saa er det dig, Gulnare,
Med din grønne Hals, dit Ildblik,
Som har øvet Hexekonster
Og fortryllet denne Herre.

- Donna Maja, Donna Maja
Nei, en anden, mere grusom
Tryllemagt har mig bedaaret -
Vil I drage Handsken af Jer?

Ak, I har en Haand som Skummet
Af Guadianas Kilder!
Her, hvor Tommelfingrens Bue
Skiller sig fra Pegefingren -

Seer I denne fine Bøining?
Denne bløde, svage Grube?
174 Og i den en Plet? en lille,
Rund og dæmrende i Huden?

Som en Sivblomst i Fontainen;
Som en Sky i Maanens Klarhed;
Som paa Lammets hvide Ryguld
En nedfalden brun Castanie.

Som den lille Væges Skygge
Mørk i Alabasterlampen;
Som en Sommerfugl, forvildet
Til din Snee, Sierra Nevada!

Donna Maja, Donna Maja!
Denne magisk dunkle Runding
Trak mig ind i Tryllekredsen,
Hvor jeg svimler ør og drukken.

O, hvad nytter det, jeg fødtes
I October, for hvis Fødsler
Spaniens Vise fandt et Varsel

I Opalen og Beryllen!

Alle gamle Varsler svigte!
Thi Opalen og Beryllen,
Veed I, Donna Maja, love
Trøst i Sorg, i Qvaler Lykke.

- Don Bermudes, Don Bermudes!
Kys da Pletten, som I elsker;
Men fortæl mig, siig, hvortlænge
Varer en saa sværmersk Elskov?

- Donna Maja, Donna Maja!
O, mit Hjerte slaaes i Stykker -
Jorden under mig bevæges -
Jeg maa samle mine Tanker.

175

Ved min Stammefaders Turban,
Maurerfyrstens, ben Abdallas!
Ved min Faders Kobberhandske,
Don Ramiro de Navarras!

Ved min Ammes, Donna Sanchas,
Melkehvide, runde Arme!
Ved min Moders, Donna Elviras,
Lange, ravnensorte Lokker!

Ved de himmelblaae Turkiser
Paa San Jagos Sølvfingre -
Donna Maja, Donna Maja -
Evig er min Elskov, evig!

(Venskabstrøst) ***Ghasele***

Er en Blomst nær ved at visne, den forfriskes kan igjen
Og et Hjerte, som vil briste, det kan trøstes af en Ven.
Sagnet gaaer, at hver en Plante, har en anden til sin Lyst
Har en anden Urt, som livner, styrker og forsværer den
Rosen fandt sin Sjæls Udkaarne i den grønne Semperviv
Trives denne i dens Nærhed, kan ei Rosen skranke hen
Mellem Planter, mellem Stene, mellem alle Verdens Dyr
Virke Sympathiens Kræfter, selv imellem stolte Mænd
Hvor er den, som ikke føler, at hans Liv maa plat forgaae
Findes ei det Skjød, hvori han lægge kan sit Hoved hen?
Hvor er den saa strenge Qvinde, at hun ikke sygner bleg
Naar hun, som en Ranke, rives fra den elskte Ungersvend?
Hvor er den, det være Qvinde, være Mand, som ei har følt,
Sympathiens Lægedomme skjænke Liv og Kraft igjen,
Hvor er den Ulykkelige, siig mig, som forgjæves veed
At det Hjerte, som vil briste, kunde trøstes af en Ven.

176

Trudsel

Floribella, har du seet en Plante at bedrøves,
Trække sig tilbage, harmes, naar dens Sødme røves?
Og dog troer du, at din Strenghed, at din lange Modstand,
At din Kamp, som for at væрге Ungerne en Løves,
Naar jeg lokket af din Skjønhed, som en Bi af Liliens,
Sank imod dit Bryst og søgte søde Kys, behøves?
Føler du ei, denne Modstand strider mod Naturen?
Qvæler du ei Hjertets bedre Stemme, naar den øves?
Alt, hvormed en Viisdomshaand har Verden sammenslynget,
Alle Baand, som sammenholde Livets Række, kløves;
Alt, hvad Gud har foranstaltet til sin Skabnings Bedste,
For at føie Led til Led, og pryde Jorden, sløves.
See, hvor Blomsten gjerne af den brune Blomsterkysser,
Fromthengiven i Naturens Villie, berøves,
Lader ham ved Barmen drikke al den skjulte Sødme,
Og til Gjengjeld, skjælvende i Morgendug, bestøves.
Følg Exemplet af din Søster! jeg maa Nectardraaben hente,
Trods din Vægring, hvilken Dyst endnu af mig skal prøves.

Sonet

Jeg er ulykkelig naar Dagen hælder,
Jeg søger Leiet, ene med min Kummer -
Og dog saa lykkelig; den dybe Slummer
Mig leder hen, hvor Saligheden vælder.

Jeg er ulykkelig, naar Lærken melder
Den nye Dag; min Takkerøst forstummer -
Og dog saa lykkelig; thi Hjertet rummer
Den Følelse, hvorom det ene gjelder.

177

Til Glædens Blomst er lutter Qvaler Stammen;
Hvis Sorgens Mørke bragtes til at vige,
Saa brændte mere dunkelt Vellystflammen.

Mit Vee og Vel jeg kan ei andet sige,
Som Nat og Dag, er knyttet yndigt sammen,
Som Liv og Død, saa uadskillelige.

Eensomheden

Barn, du drømmer dig
Eensomhedens Skygge,
Eensomhedens Lyst,
Som en hellig Lykke,
Som en evig Trøst -
Kjender du da mig?

Veed du, hvad det er,
Ret at være ene?
Ret at føle sig
Eensom og alene?
Kan du sige mig,
Veed du, hvad det er?

Englen nærmer sig,
Den, om hvem du leder,
Eensomhed ved Navn;
Men usynlig breder
Den sin mørke Favn
Rædselsfuld mod dig.

See den dybe Flod
Bag de grønne Grene -
Har du Lyst dertil,
178 Saa er du alene,
Evig, om du vil -
Tør du? har du Mod?

Ja, jeg har sværmet bagvendt for din Ynde ...

Ja, jeg har sværmet bagvendt for din Ynde,
Natur - o du tilgiver Drengen dog?
Faldt Livet magert, Blomsterne for tynde,
En Haandfuld Roser jeg af Luften tog

Da fandt jeg alle kloge Fyre flau,
Og smukke næsten alle Sørgespil -
Da kunde mig hver Svanebarm benaue,
Og alle Elskovshymner maatte Taarer til.

Jeg fandt saa majestætisk eet og andet,
Som andre finde maadeligt og smaat;
Jeg fandt vort hele Liv var saare vandet,
Og at kun Hippokrenes Kilde smagte godt.

Jeg troer, jeg har mig dog endeel forandret -
Om til det Bedre - kan jeg selv ei see.
Frem og tilbage er jeg vistnok vandret -
Hvad før var Tøe er bleven Frost maaskee.

Jeg venter noget nu af Dumhedsflaben;
Forstanden er ei meer saa selvklog, kjæk.
Jeg seer det udraabt Store uden Gaben,
Jeg seer det indbildt Ringe uden Skræk.

Og skjøndt et elsket Værk ei uden Pletter,
Og intet Yndigt idel Blomstersnee,
At føle Skjønheds mindste Savn jeg sætter

Langt over det, at ingen Mangler see.

179

Nu er mig Verden bleven fuld og fyldig
Nu Livet blomstrer mig med Fryd og Held;
Og Hjemmel har jeg for min Dom, en gyldig,
Den Skabers selv, der fandt at Alt var vel.

(Forgjæves! min Længsel)

Paa Skyer jeg stirred
etc etc

Forgjæves! min Længsel
Kun søger de Lokker,
Hvis brunlige Trængsel
Din Tinding omflokker

Forgjæves! min Tanke
Kun aander og leder
Om Løkkernes Ranke,
Du fletter og breder

.....
Forgjæves! min Tanke
Ei finder sin Hvile
Hvor i Maanskin det blanke
Skyl- - - - -

.....
Forgjæves! min Tanke
Sig ængster og vaander
Kun Duft af en Ranke
- Din Haarloks! - jeg aander

180

Forgjæves; den Ranke,
Som dulmer min Smerte
Omslynger, du Slanke
Din Barm og dit Hjerte

Forgjæves! jeg søger
Kun Sødmen, som brænder
Hos Dig allevegne
Paa Mund og paa Hænder

.....
Forgjæves! forgjæves!
Min Uro, min Længsel
Ei finder sin Hvile
I Skyernes Trængsel

Forgjæves! forgjæves!
Min Længsel, min Vaande
Ei finder sin Lindring

I Blomsternes Aande

Forgjæves! forgjæves!
Ei Mylder af Vinen
Ei kjølige Druer
Formindske mig Pinen

Forgjæves! forgjæves!
Den Snoning, den Knude
Jeg ønsked at løse,
Er langt fra min Pude

181

Lokkerne

O jeg synker hen i Tanker
Ved at see paa Dine Lokker,
Sødere, end Vinens Ranker,
Fuldere, end Skovens Klokker!

Hvilke Anelser og Drømme
I det Ringlende, det Vundne!
I de slangesnoete Strømme!
I det Løste, i det Bundne!

Der kan Blikket henrykt famle,
Sig fordybe, boltre, vugge -
Der kan Digtekonsten samle
Hvad den bruger af det Smukke.

Og naar den har længe samlet
Som en Bi af Blomsterkrukken
Flyve langsomt til sin Celle
Tung af Sødme, skjønhedsdrukken.

Hendes Lokker

I Skovenes lune,
Dæmrende Tætning
Omgav mig den brune,
Knudrede Fletning.

Mig svalte det Mylder
Af Løvet, som kruset
Og ringlende fylder
Solsiden af Huset.

Blandt slingrende, bløde
Slyngplanter og Ranker,
Der sank mig imøde,
Jeg famled i Tanker.

Paa Skyer jeg stirred,
Hvis drivende Mængde,
Sortkrøllet, forvirret,
Om Maanen sig trængte;

Paa Tangen, der løftes
Og slynges tilside,
Hvor Bølgerne kløftes
Skummende hvide;

Paa hvirvlende Vover
Fra Fossen, som falder
Henslørende over
Blegrøde Koraller;

Paa mørke Aurikler,
Paa duftende Klaser,
Hvis Tykning sig vikler
Om blændende Vaser.

O pragtfuld tilvisse
Den krøllede Trængsel -
Meer Yndigt, end disse,
Dog søger min Længsel.

En Fletning, som skilles
I Strømninger mange,
Der snøe sig, forvildes,
Omslyngende, lange -

Som løses og bindes,
Som bølger og ruller,
183 Men - blødt om en Qvindes
Sneehvide Skulder.

Jeg mindes - jeg mindes -
Guldløkker, I fagre!
O siig, hvor I findes,
O siig, hvor I flagre!

Paa Søen - i Haven -
Jeg søger og leder -
I Skoven - i Graven -
Hvor finder jeg eder?

Taarerne

En nysudsprungne Rose
Var i mit Knaphul stukken
Varmt brændte Morgensolen
Paa Græsset glimred Duggen

Dog var mit Sind formørket
Jeg følte Graaden trænge
Sig frem og tunge Perler
Langs Øielaaget hænge.

I dem var ikke Duggens
Husvælelse og Lethed;
I dem var Hjertequalens
Vellystigt bløde Træthed.

Jeg lod dem roligt rinde,
Som naar en Syg seer Straalen
Af Armens Blodkar springe
Rødtskummende i Skaalen.

184

Jeg græder ikke ofte,
Men paa de fagre Planter
Faldt Taarerne, og funkled
Som Duggens Diamanter.

Og kunde ikke skjælnes
Skjønndt fra den bedske Kilde
Fra hine himmelfaldne
Forfriskende og milde

Med alle Regnbufarver
Snart himmelblaae, snart gule
Jeg kunde ikke Smilet
Paa mine Læber skjule

Henveirede - forsvundne,
Bortkysede af Solen
Var Taarerne, som glimred
Paa Græsset og Violen

O, det er Hjertequalens
Bestandige Historie
Den har sin Martyr-Time
Den har sin Helgenglorie

Giftdrikkens fyldte Bæger
Med Rædsel ført til Munden
Det dufter som en Balsam
Naar det er tømt til Bunden.

185

Tidlig Skilsmisse

Det var den aarle Morgen.
I Teltet stod Dragonen
Og vikled Purpurskjærfet
Om Livet paa Baronnen.

Og rakte ham hans Pallask,
Hans Hjelm med Hestehalen,
Saa blank, som var den nylig

Hentet i Vaabensalen.

Og førte frem hans Ganger,
Den lysebrune, høie,
Der vendte mod sin Herre
Det melankolske Øie.

Og i de brede Hylstre,
De guldbrodeerte, satte
Hans sorte Rytternæver
Pistolerne, skarpladte.

Og langsomt steg i Sadlen
Den adelige Fændrik,
Og sagde til Dragonen
Med sagte Stemme: Hendrik!

Ifald jeg ikke kommer
Igjen - som nok kan være -
Besørg mig disse Breve,
Og siig, det gjaldt min Ære.

Han gav sin Hest af Sporen,
Ildgnister fløi fra Hoven;
186 De sorte Krager svang sig
Med Skrig op over Skoven.

Der faldt et Skud langtorte -
Og et endnu - ei flere;
Men paa den lyse Hvelving
Steg Solen meer og mere.

Det blev den mørke Aften.
Fra Slottet ned i Dalen
De høie Vindver straalte
Og kasted Lys fra Salen.

Orchestret lød. Mundskjænken
Igjennem gyldne Haller
Med Purpurviin sig trængte
I funklende Krystaller.

Den unge Frøken, yndig,
Skjøn som en Bajadere,
Slap pludselig i Dandsen
Sin sorte Cavaliere.

Hun lyttede, hun hørte -
Hun hørte det alene -
En sagte Lyd langtorte,
Et Trav paa Broens Stene.

Hvor steg og sank de runde,
De liliehvide Skuldre -
Hun hørte ei Trompeten,
Ei Paukens Hvirvler buldre -

187

Hun kikkede fra Ruden
Ud i det natlig Dunkle -
Hun saae i Slottets Gjenskin
En Hjelm, et Kyrads funkle

I hendes Løb paa Trappen
Guldkammen fløi af Haaret,
Den hele Blomsterfletning,
Hun nylig havde baaret.

Det var ei ham, hun vented.
Med Sorgens Budskab skrevet
I sine mørke Miner
Dragonen bragte Brevet.

Hun rev det fra hinanden -
Hun svimled - faldt som knuset -
Man finder intet Marmor
Deiligere strakt i Gruset.

Det er den aarle Morgen.
Det røde Skjær af Solen
Farver den gamle Frøken,
Som slumrer i Lænestolen.

Ferskentræerne blomstre
Og Mandlerne i Haven;
Men hendes Hud er falmet
Som Alabast paa Graven.

Der staaer et Liigvers skrevet
I Furerne paa Panden,
Og sine blege Hænder
Hun folder i hinanden.

188

Medynksom Kakaduen
Sit gule Hoved bukker,
Betragter sin Veninde
Med store Blik, og sukker.

Paa Sovekamrets Damask
Et Malerie sig strækker,
Og Blomsterurnen yndigt
Mod det sit Indhold rækker.

Der sees han, som han leved,
I ridderlige Fore,
Med Purpurskjærf om Livet,
Med Hjelmbusk og med Spore.

Med Panden, tung og sænket,
I mørke Lokkers Skygge
Med Læberne, som kløftes
Af Ungdom og af Lykke.

Men med en Smertes Alvor
I sine Blik, som vidste
De selv forud, hvor tidligt,
Hvor snart de skulde briste.

Frøerne -

»Hvor her er smukt ved Vandet,
Hvor speiler klart sig Jollen,
den grønne Kant af Landet,
Og jeg, og Parasollen.

Og Frøerne - de qvække!
Op af den blanke Flade
189 De Hovederne strække
Saa stille, sjæleglade.

Og deres Mund staaer aaben,
Og deres Øine spille,
Som om de Himlen drikke
Og Solen synke ville.«

Men seer du Storcken vade
Og løfte op af Dyndet
Parviis de Sjæleglade?
Gud veed hvad de har syndet.

De sluges af den Grumme
Man skulde tro, forskrækket
Ved denne Catastrophe
Ophørte Foraarsqvækket

Men nei - deslige Scener
Skjønndt blodige og tunge
Er just Naturens Orden -
Hør hvor de andre sjunge!

Vi sad i Vinternatten

Vi sad i Vinternatten
Hvor Ovnens sparsomt gløded;
Vi holdt i vore Arme
Det syge Barn paa Skjødet.

Jeg følte Pulsens svinde
I Gluttens spæde Aarer;
Fra dine Øine perle
Saae jeg de friske Taarer.

190

Jeg saa den lille Strube
De sidste Luftdrag tømme;

Hør, Dødens Klokker kime ...

Hør, Dødens Klokker kime!
See Sørgekaren vandre!
Kom, lad os samlet skride
Til Graven med hverandre!

Du Lykkens Barn, der synes,
Rødmusset som en Dukke,
At ligge evig pyntet
I din duunbløde Vugge -

Du, Olding, træt af Arbeid,
Som nys, i Hytteqvalmen,
De tunge Lemmer strakte
Med Vee og Værk paa Halmen -

Skjøn Jomfru, du, som dækkes
Af Alderdommens Rynker,
Og, liig et gustent Æble,
I Moderjorden synker -

Og du, ved Nattelampen,
Med Pen og Bog i Haanden,
Du Alvors-Mand, som grubler,
Og som besværger Aanden -

O alle I, som efter
Det store Intet iilte,
Hvorover I med Rette
I lyse Timer smiilte -

191

Naar fandtes hvad I søgte?
Siig, naar blev Maalet truffet?
Hvem har - svar mig oprigtig -
Hvem har ei Livet skuffet?

Hvo naaede til de Egne,
Hvor Sandhedskilden strømmer?
Hvo føler ei, lysvaagen,
Med Gysen, at han drømmer?

Hvo venter ei - nedhugget
Lemlæstet og forblødet -
I Kamp mod Livets Qvaler
Med Længsel Naadestødet?

Bebreidelsen

Du klager over, at jeg taler
Prosaiske og kolde Ord,
At i mit Blik og paa min Pande
Af Sværmeri er intet Spor.

At Livsforsikkringens Tabeller
Opfyldte Hjertets hele Rum -
At jeg seer ud som en Professor,
Fortredelig, studeert og dum.

Ja, du har Ret. Men hvis er Skylden?
O, at bebreide mig, er haardt!
Som Maanen trækker Havets Bølge,
Har *du* mig trukket Sjælen bort.

Var jeg ei karsk? Var paa min Læbe
Ei Poesiens friske Duft,
192 Før dine Øines hede Straale
Udbrændte mig al sund Fornuft?

Nu er jeg Embedsmand og Ridder,
En fredelig, frugtbar Vulkan -
Et lyrisk Udbrud kaster hermed
Mit sidste Digts Ildtulipan!

Digternes Prydelse

Digternes Prydelse - de danske Hjerters sødeste Næring og sundeste Nydelse - Christian Winther, min Ven - Fred og Hilsen igjen! - Læs disse Linier uden Fortrydelse.

Ingen kan vide - paa disse Tide, - hvad jeg maa lide, - hvad jeg maa døie - med Øre og Øie, - baade af Lave og Høie, - baade af det Fine og det Drøie, - baade i Pels og Nattrøie, - baade udvendig og indvendig, - allevegne, - af Andre og Egne - fordi jeg gav efter - for Din Tunges veltalende Kræfter, - for Dit Blik, som tryller og hefter; - og lod mig friste - til det, som jeg vidste - vilde komme mig dyrt at staae paa det Sidste. - Ved Ham, der skabte Elephantens Snabel, - de Troendes Sabel, - og Persiens skjønneste Fabel, - men ogsaa det ufuldendte Babel! - Sneglen uden Huus, - den uanseelige Muus, - og min sletteste Parabel - som Dine Digte ere berømmelige, - deres Kilder utømmelige - deres Vers rene og sømmelige, - deres Tanker friske og fyldige, - men derfor ikke mindre søde, uskyldige, - ere mine, det føler jeg, istedenfor runde, klumpede, - istedenfor glatte, skrumpede, - istedenfor korte, stumpede, - istedenfor velordnede, sammenslumpede, - istedenfor langhalede, kortrumpede, - istedenfor taalelige, utaalelige, - og derfor mine Qvaler umaalelige. - Jeg mærker ogsaa daglig noget, - man rykker ud med Sproget, - løfter lidt paa Laaget - og gjør mig Sagen meer og mere broget, - meer og mere kroget. - En siger, tilsyneladende rolig, - Skuldren klappende, - og Knappen snappende - fortrolig - skjøndt i sit Indre - ikkedesmindre - Haan-Latterens Hule og Spottens Bolig: - Naa, som jeg hører, er dine Digte i Trykken, - naar kan 193 Publikum vente sig Lykken? - Det løber mig iiskoldt ned ad Ryggen - En anden raaber: hvad! mon Fanden dig plager! - du har dog ei sendt dine Sager, - din mislykkede Dei til en Bager, - i Forventning af Kager? - Du begriber, hvordan slig Tale mig smager og behager. - En tredie spotter: - Havde jeg tænkt, du havde saadanne Rotter, - saadan en Musefamilie - i din gamle, gule Chenille, - saa skulde jeg ladet dig blive hjemme, - om ogsaa tusinde Børn sad i Klemme; - du havde nok med dine egne at fremme. - Den Spot er ikke nem at glemme. - Lad mig derfor, min Ven, høre din trøstende Stemme - sæt en Fløite for din Mund - og blæs, om ogsaa kun - for en Stund, - mine Skrupler i Blund. - Mit Indre skriger, - som efter Blod en Tiger, - som en Ungkarl efter Koner og Piger, - efter et Ord fra Dig, sødmet af Smiger - Ved Ham, der fylder Vandbærens Kande - hver Nat, i de hede regnløse Lande, - og kaster til Nordpolen - over Iis og Snee en Purpurstraale af Solen! - et Ord fra Dig er Erstatning - for denne Tvivlens og Skrækkens Forfatning - et Ord fra dig vil mig læge - vederqvæge - og pege - paa Muligheden - af Haab for Udueligheden - vil - naar du skriver mig til - udslette mig Rynken af Panden, - fylde mig Trøstens Bæger til Randen, - dreie Forstanden, - gjøre mig reent til en anden - hjælpe som Fanden - kortsagt, opfylde min Tomhed og Plathed - min Huulhed og Mathed - med Sødhed - og Blødhed - med Hvidhed - og Blidhed, - ganske - som en Liliehaand opfylder en Handske - Troen Fornuften - Rosenduftten - Luften, - en guldløkket Nakke Hatten, - og Maanestraalerne Natten.

Min Kone, den Stakkel - min Eensomheds Fakkell - min Sjæls Tabernakel - og dog mit daglige Kors og Spectakel, - hvem en Hex Bestemmelsen satte, - i hele sit Liv at gie Patte - og sig kun med Børn og Gryder befatte - beder dig hilset, som i det Fjerne - man hilser en Stjerne, - eller som, ommørket af Dalen - man sender en Hilsen til Nattergalen

Hils ogsaa Brødrene, aandige, ranke, - fulde af Vittighed, Skjønhed og Tanke, - Christian og Carl, naar dem omfavner din Hytte, - og eder Alle Allah beskytte!

Ritorneller

Hvor hans Manerer ere ridderlige!
Kun Skade, at hans ene Øie skeler,
Og at hans Handlinger er lidderlige.

I fire Døgn med Breve bombardeertes;
Den femte Aftenstund parlemunteertes;
Og sjette Nat hvad saa? - capituleertes.

Blomst af Forglemmigeien!
Man finder dig; man fæster dig ved Hjertet,
Og om et Øieblik, saa er du tabt paa Veien.

Blomst af Reinekloden!
Du svulmer alt - o snør dig ei formeget!
Husk, at din Frugt skal blive rund og moden.

Blomst af Skarntyden!
Ræk mig dit Bæger! det er fuldt til Randen,
Men jeg vil tømme denne Skaal for Dyden.

Blomst af Skovsyren!
Stol ei for trygt paa din fredede Uskyld,
Tørstig og ludende nærmer sig Tyren.

Han kunde havt, hvad jeg i Aftes fik,
Det Fjog, der fordrede en Lyd, et Ja -
Kan den forstaae et Ord, der ei forstaaer et Blik?

Hvad klapper du Anselmo for, Ulrikke,
Og piner ham med dine søde Blikke -
Den Steen, du ei kan vælte, lad den ligge.

Hvortil nytte de evige Klager!
See dig om efter alskens Sager -
Ingen faaer nyt Brød, uden han bager.

195

Ved et Forræderie af Silkekjolen,
Idet hun sprang med Lethed ud af Vognen,
Saae man - det Hemmeligste under Solen.

Hun satte sig med Ærbarhed paa Stolen,
Men under den forraadte Silkekjolen
De nydeligste Lægge under Solen.

Med Gratie sig Dandsens Rækker krydse,
Vel hundred Fødder svæve over Gulvet -
To af dem gad jeg have Lov at kysse.

Er det ei skrækkelig kedsommelig,
At Bertha, der ifjor var saa guddommelig,
laar er gift og høifrugtsommelig.

Blomst af Jasminen!
Din lange Haarlok har jeg gjemt i Silke,
Lagt paa mit Hjerte skal den lindre Pinen.

Svøb dig i Pelsen og den bløde Muffe;
Du er saa tryg, skjøndt vi hinanden puffe,
I min Kareet, som i din Moders Skuffe.

Blomst af Lillieconvallen!
Tidt føles Magten af rhetorisk Svada,
Men du beseirer med en barnlig Lallen.

Blomst af Riddersporen!
Din Silkekjoles Slæb opløfter Pagen,
Forfra den løftes af Majoren.

Den sødeste af alle Luiser,
At hun elsker mig, at hun elsker mig,
Er en af hendes Capricer.

196

Blaa Petersilie
Fylt i en Kylling og lagt om en Østers
Smager Du bedre end Blad af en Lillie.

Grønne Agurker!
Vantrevne, sure, forhærdede Kegler!
Lykkelig hvor kun er saadanne Skurker!

Cactus, som med Purpurbægret blusser!
Ti Aar jeg saae dig tornefuld og treven,
Nu, ved din Blomstring, jeg med Rette studser.

Rosenknop saa fager!
Giv mig et Kys; to giver jeg tilbage;
Saa kan du ikke sige, jeg bedrager.

Rør ei min Lok! Jeg er usynlig smykket!
Paa dette Sted - her hvor min Tinding brænder -
Har hun sin Læbes Rosenmærke trykket!

Ja, jeg bekjender høit og lydelig:
Næst ham jeg elsker dig, - næst ham, - fast mere -
Ak Gud! kan du forstaae mig? er jeg tydelig?

Farvel! - bød hun - Farvel! - Der var i Skriget,
I Lyden af de sidste Ord, en Bristning,
Som den, hvorefter stumt sig strækker Liget.

I Hovdets Synken, Armenes Forlængelse,
I Afskedsblikkets langsomme Udslukkelse -
Var der en taaredrukken Liigbegjængelse.

Men i det lange Kys, i Favntags-Heden,
I vore Hænders Tryk, i Troskabs-Eden
Var en Tilegnelse for Evigheden.

197

Og i de bittre Smerthers Overmandelse,
- Selv i Resignationens mørke Taare -
Var der en Himmelfart og en Opstandelse.

En Stedmorsblomst du hefted mig paa Kjolen,
Og Svalerne fløi sorte langs med Jorden -
En Tordensky opvælted sig for Solen.

»Hvor jeg foragter Digteren, som røver!«
Døm ei saa strengt! Husk paa, jeg selv jo raner
Fra Dig den Sødme, som mit Digt behøver.

Min brogetklædte, brune Negerinde,
Afrikas Barn, med Hjertet fuldt af Hjemvee,
Vil hjelpe dig min Kammerdør at finde.

Ja, du har Ret! Vel maa du lee og hysse!

Enfoldigt, klodset Læberne bevæges,
Naar de vil tale, hvor de burde kysse.

En Femtenaars! En lang og smidig Unge!
Hvor luftig hendes Gang! hvor knipsk Fodskiftet!
Og i sin Trodsighed hun rækker Tunge!

Det Skjønhedsglimt, den Yndighedjeg mægted
At liste fra dig, er paa disse Blade,
Som Sommerfuglens Vingestøv, fasthægtet.

Men ak, hvor ofte hang sig, hvad jeg røved
Af Deilighed, ved mine plumpe Fingre
Glandsløst og dødt, som Sommerfuglestøvet.

Jeg traadte dig paa Foden, da vi kjørte,
Jeg hvidsked dig i Øret, da vi dandsed,
Men du - du hverken følte eller hørte.

198

Det var i Nat som om jeg skulde dræbes -
Mit Veir blev væk - Jeg tænkte: Gudskelov!
Nu skal der ikke sukkes meer og flæbes!

Jeg knælte for dig som en ung Platoniker -
Du bad mig sidde ned, jeg gjorde som du bad -
O, Amor er den rædsomste Ironiker!

Snørlivet sad, saa Ingen kunde klage,
Skjønplassen var endnu paa hendes Hage,
Og Næsen rynked hun som fordums Dage.

Det er en nederdrægtig slet Affaire!
Hun loved mig, paa Pletten her at være
Før Fem, og nu er Klokken Ti, min Kjære!

Den lysblaa Badevogn var trukket ud paa Sandet -
Man hørte Fnisen af de unge Skjønne -
Det var som Lilier blomstred under Vandet.

Jeg standsede i Midten af mit Buk -
Saa sort en Lidse paa en Barm, saa hvid!
Jeg tabte Fatningen - Du var for smuk!

Hæld Vand af tusind Blomster i mit Hoved! -
Vift mig med Aftenkjølighedens Vifte!
Nu digter jeg igjen, - Gud være lovet! -

Som dette Vandfald gennem Lundens Myrter,
I sine Elskovsdages dunkle Minder
Erindringen høithulkende sig styrter.

Naar Kysset neppe mere Kysset føler
Fordi for hidsigt Læbe Læbe brænder,
Tryk dem i Barmens hvide Snee - det kjøler.

199

En foretrækker Stemmens Blidhed
En Blikkets Dyb, En Læbens Sødme
Jeg bekjender mig til Hudens Marmor-Hvidhed.

Til Legetøi for mine lystne Hænder
Gav hun i Vognens Mørke mig sit Armbaand
Af Guld og Perler - daarligt Bytte, Venner!

Jeg elsker Kløfterne i Mund og Hage,
Og Kindens Smilehul og Nakkens Grube,

Og fandtes ingen fleer, skal jeg ei klage.

En blegrød Albuspids veed jeg at hædre,
Naar den er rund og glat, som sjælden findes -
Men Knæets Marmorskal anstaaer mig bedre.

Tændernes skønne Stilling til hverandre
Er Tegn paa søde, sandselige Lyster -
Naturens Orden kan man ei forandre!

Interessant nok for en Skønheds-Kjender
Er Nakkehaarets Snoening ved sit Udspring,
Men find, naar Knuden løses, hvor det ender.

Alt hvad Fornuftigt siges kan om runde
Snehvide Skuldre, har jeg sagt; til Gjengjæld
En af dem nu mig Hvilested forunde.

En Strøm af Ord, blandt stille Blomsterbuske,
Fra vore Læber perled, hastig, ivrig!
Hvorom det var - kan du, kan jeg det huske?

Som Nattergalen fløiter ved sin Bolig
Ei for at røbe Lidenskab og Attraa
Men for at lade ligegyldig, rolig

200

Vi vilde begge listelig med Sproget
Ved Hjælp af Tungens flydende Betoning
Gjensidig for hinanden skjule noget.

Hvorledes Haanden er saa nem og skikket
Til flygtig Gliden og til sagte Trykken,
Veed den Uskyldigste paa Øieblikket.

Paa hver en Skygge speidende hun stirred,
Og lytted efter hver en Lyd i Natten -
Beständig smukkere og meer forvirret.

Den Tid vil ogsaa komme jeg mig trøster,
Da hun vil Intet andet see og høre
End Fakkels-Glandsen, som Gud Amor ryster.

Det var saa nydeligt, da, trykt mod Barmen,
Du hvidsked til mig: Ikke meer saaledes!
Men tag mig kjønt og ærbart under Armen!

Jeg lokker ei med Slangens Bugt og Blikke;
Kun med Forstandens Rangle, Tankens Glathed,
Besnærer jeg mit Rov - det nægtes ikke.

Utroskab er antik; da Helena sig jamred,
Og ei godvillig vilde følge Paris
Trak Venus hende selv til Sovekamret.

De mørke Lindetræers Duft var deilig!
Hun bukked sig tilbage for at aande -
O denne svage Stilling - hvor beleilig!

Det er min egen Skyld, og ingen Andens -
Bebreided du dig selv - at jeg har feilet!
Nei - hvidsked jeg - nei, det er Ægtestandens!

201

I Oldtiden, som græske Sagn vil sige,
Tog Jupiter det Skjønneste fra Jorden,
Og loe i Skjæget af de Dødelige.

Alt skifter om! Jeg har Jupiter kysset -
Imens jeg favner Dig han staar paa Himlen,
Kold, skjælvende - og holder Lyset!

Hvergang den store Stjerne nu bekikker
Mig eensomvandrende i Sommernatten -
Jeg løfter Næsen høit, og spodsk jeg nikker.

Undskyldning bringes herved alle Taftes
Og andre fine Dame-Klædningstykker,
Der lod sig krølle noget igaarftes!

En Hat selv, der var rynket og carreret,
Og ei saa ganske kort endda paa Skyggen,
Har ei imindstemaade mig generet.

Hvor sandt et Ord, som jeg har hørt af Flere!
At, hvo som faaer den lille, hvide Finger,
Kan være sikker paa, at han faaer mere.

For ret at see en blaalig Plet, som brændte
I Halsens Liliehud - med rynket Næse
Skinsygeris Furie sin Fakkeltændte.

At Natten er saa mørk, det er en Lykke!
Det passer sig saa godt! Det var om Natten
At Amor gjorde sit Besøg hos Psyche.

Riv dig kun løs og græd og vær kun bange!
Det er saa kjønt, at see dig Haanden vride,
Din Kamp med Lænkerne, du søde Fange!

202

Retsom en Halvgud, der Ambrosia nipper,
Beruset, vaklende om Skaalen fatter -
Saaledes ogsaa jeg, naar Kysset slipper.

»Godnat! Sovvel!« - O nei, endnu dog ikke!
Goddag! Godmorgen! Siden vi tog Afsked
Er der jo gaaet nogle Øieblikke.

Ved Kysset heftet i din Nakkegrube
Du gjøs og kasted dig tilbage - Hurtig
Jeg planted Kyssets Rose paa din Strube.

Jeg kunde have gjort det mere broget,
Løst Haarets tusind skønne Cataracter -
Men jeg er karrig - jeg vil gjemme noget.

Til Kys indbyder Armen, hvid og kjælen!
En deilig Tumbleplads den runde Skulder!
Men Kys paa Barmen gaae ret ind i Sjælen.

»Hvis Nogen saae os her - os to - alene!«
Hvad var det saa? Hvad andet vel at skue,
End Slyngningen af et par Blomstergrene?

Min Ven, et Raad! Du vil en Lindring føle,
Naar altfor hedt du Læbens Kys har drukket -
Ved Dig i Sneen rundtomkring at kjøle.

Omkring din Deilighed i Kreds jeg summer,
Som Bremsen om det store Liliebæger,
Og først i Nektarkalken jeg forstummer.

Forlad mig! Gaa! Min Ro, mit Liv, min Ære,
Alt staaer paa Spil! For Guds Skyld lad mig være! -
Man troer det ei! Jeg adlød - Paa min Ære!

Du kan ei undres over, at jeg varlig,
Forsigtig næsten, speider i dit Aasyn -
Du veed, jo skjønnere, desmere farlig.

Jeg fandt i Dig en øm, vellystig Kone
Forledendag - og jeg er ei Herakles -
Hvad gjør dig da med eet til Amazone?

Blomst af Salpiglossen!
Du lod, som om du snublede i Græsset,
Han hjalp dig op og gik - See dog til Tossen!

Blomst af Salvien!
Om ogsaa Mange kalde dig en Snerpe,
Dit lille Honninggjemme kjender Bien.

Blomst af Balsaminen!
Skjænk i mit Glas! hun sagde - dette Gjenskin
Paa Dugen, er min Nydelse af Vinen.

Blomst af Lupinen!
Hvert uforsigtigt Brev, du sendte, har jeg
Paa Øieblikket kastet i Kaminen.

Blomst af Jalappen!
Bevares, Frøken! jeg skal altid passe
At først gaae over Stenten, først op ad Trappen.

Blomst af Gentianen!
Du lukker Døren op, jeg lukker Døren i,
Din Mand er ude just - der har du Planen.

Neglike, du bristende!
Hvad vil du i det gamle Frøkenkloster,
Saalænge du endnu er ung og fristende?

Blomst af Levkoien!
Tre Ellepiger saae jeg luftigt dandse -
En af dem fulgte jeg i Elverhøien.

Blomst af den brune Malve!
En Bræmse hænger ved dit store Bæger,
Lad ham ei tage Alt; und mig det Halve!

Tøffelblomst du søde!
Jeg havde ventet mig en streng Behandling,
Men dine Slag er smigrende og bløde.

Dunkle Skabiose!
Igennem Sørgedragtens Sorthed skimter
Jeg Purpur af en friskbedugget Rose!

Valmue! mørk i den marmorne Vase!
Nu har jeg seet dig! din brogede Turban!
Nu vil jeg hjem at drømme og rase!

Blomst af Potentillen!
Du er saa pæn, saa kruset og saa krøllet,
Ja selv din gamle Mand er pæn og pillen.

Blomst af den røde Diptamme!
Frygt ei, at Schawlet brænder med det samme,
Fordi i Skumringen du kommer lidt i Flamme.

Hvidblomstrende, lille Dryade!

Alpehøit boer du! mange Trapper i Veiret;
Men jeg følger dig dog i den ensomme Gade.

Blomst af Hibisken!
Lyserød smilte du til mig ved Bordet -
Men immer stum op gabende som Fisken

205

Blomst af Sværdlilien!
Stolt er du, og kaster haanlig med Nakken,
Men jeg blæser ad dig og hele Familien!

Blomst af Aben!
Tag du dit Strikketøi, jeg tager Bogen -
Thi ellers døde vi beggeto af Gaben.

Han læser Spisesedlen med betænksom Mine:
Hummer og Krebs, Pigvarer, Negenaugen -
Hei! giv mig et Par friske Kys, Petrine!

Ni Børn fik Rosa, høist uliig hinanden.
Hver Unge var sin Fader op ad Dage,
Men der var ikke en, som ligned Manden.

Min Kjærlighed er evig! raabte Clara,
Idet hun vandede sin Urtepotte -
Vandkanden hvidsked: jeg er Niagara!

Hvad i mit Hjerter dybest inde ligger?
Hvad Sjælen i sin mindste Afkrog gjemmer?
Min Engel, vær dog ingen Posekigger!

Vi sad i Krogen, som sædvanlig, fjasende;
De Gamle spille deres Whist; med eet
Udraabte hun: jeg troer, at du er rasende!

Stryg du din Frues Kjoler og Tistille,
Stiv hendes Kraver, Skjorter og deslige -
Lad hendes stakkels Mand i Fred, Pernille!

Om Panden Baand, om Arm og Hænder Laase,
Om Halsen firegange snoet en Lænke -
Men Munden - som er fri - hvor den kan vaase!

206

Din Haarvæxts Knude bringer mig i Harmen -
Alting vil jeg see løst og fra hverandre,
Som dine runde, melkehvide Arme.

Guds Viisdom see! Det øser ned med Spande,
Men alt som Himlen meer og meer sig skjuler,
Du løfter op, som til Erstatning, Hanne!

Hvad Under, mine Tanker er forfløine,
Og at min Pen gjør visse, gale Streger -
Forførerske, med dine skjælmske Øine -

»Lad ikke Sommerschawlet glide, Ven,
Fra Skuldren ned, jeg kunde bide den!«
Hvordan? Kan du da ikke lide den?

Lægen.

Hans Blik er naglede til Loftets Planker,
Hans Haand til Ninas Arm, hvor Pulsen banker,
Men under Teppet finder du hans Tanker.

Saamegen Fynd og Skarphed i Forstanden -
En saadan Masse Lov og Ret i Panden,
Men i en Seng saa dum som Fanden.

I alle Klubber gjør han Støi og Mudder,
Om Frihed fører han et evigt Sludder,
Og bærer altid Schawlet for en Ludder.

I Luften fire Sommerfugle tumle
Et ømt Tagfat - men du, du staaer ved Muren
Nedslaaet, bitter, som den mørke Humle.

207

Om Livet kunde jeg med Haanden spænde,
Og meget kort var Dinas lette Kjole,
Men hendes Dyd, desværre, uden Ende.

Polakken drikker - det gjør ei vi Danske -
Champagne af sin Dandserindes Støvle -
Men lad mig drikke Duften af din Handske.

Hvor yndigt dine Lokker ogsaa svæve,
Hvor ziirligt dine Skjørter end sig hæve,
Er du dog ikke andet, end en Tæve.

I Vreden reiste sig hans Hovedhaar som Taarne,
Hans Næse steg, hans Vom, hans Røst sig hæved -
Kun een Ting hang, som altid, paa den Høivelbaarne.

Den gamle Degn var vederstyggelig,
Og Prækenen kun lidt opbyggelig,
Men ved din Side var jeg lykkelig.

Vinternatten. Han.

Den rosenrøde Viin i Kanden,
Paa Ruden lis, paa Arnen Gløder,
Og dig i Stuen - Ingen Anden!

Som Leda læner du dig til Platanen,
Med Dammens lunkne Vand ved dine Fødder,
Og lokket af Din Skjønhed kommer Svanen -

Følg mig til hine graalige Cypresser!
I Skyggen vil vi, for en afdød Amor,
Mens Klokkerne ringer, læse Sjælemesser.

208

Din fine Læbe sagde ikke noget,
Og Blikket skjulte sig bag Silkelaaget -
Men begge Kinder talte Rosensproget.

Det hører til Naturen her i Egnen
At Kjærtegn følges af en Taarebyge
Som Solens hede Stik af Sommerregnen.

Jeg rev mig ud med Magt af hendes ømme
Omfavnelse - Godnat! Vi sees i Morgen! -
Nei, før! - Hvor da? - Ved du ei det? I Drømme!

Har du ei seet min Mand? hans stive Ryg?
Hans krumme Been? hans Næse? hans Paryk? -
O Gud! jeg elsker ham, han er - han er saa styg!

»Men hvordan skal det egentligen være?«
Veed du ei det, dit Fjog? Begynd da bare!
Saa maa det enten briste eller bære.

Drankeren Barthold

Fra Taget hænger det mugne Straa,
Og Katten kryber paa Bjælken,
Langs Væggen de nøgne Hylder staae,
Der fattes Brødet og Melken.

Bartholdus sidder ved gamle Bord,
Det staaer paa brukne Bene;
Hans Viv med Barnet, paa blotte Jord,
Har tændt nogle vaade Grene.

Hvad klynker Du for? han raaber høit
Og vender Kruset paa Disken:
209 Vær lystig tilmode! tralall og fløit!
Hvad skal den ængstlige Hvisken?

Kom, sæt Dig paa Skjødet og kys min Mund!
Riv bort det pjaltede Klæde!
Endnu er Din Barm jo hvid og rund -
Sophie, hold op med at græde!

O Barthold, Du glemmer, Du glemmer vor Nød!
See Barnet fryser, det Arme!
Vort Lys er brændt, vi har ei Brød -
Naar vil sig Himlen forbarme!

Hvad taler Du der om Lys og Brød?
Hvi klapper af Frost Dine Tænder?
Naar Vinen skummer, hvem har da Nød?
Flux Blodet funkler og brænder.

Naar Vinen opløder min frosne Hu,
Som en Harpe mig Stormen klinger,
Min Dreng er en Engel, og jeg og Du
Hensvæve lyksalig paa Vinger.

Men dufter ei Vinen mig Liv og Lyst,
Da stige de gustne Tanker
Som Dødninge op i mit hule Bryst,
Og hele Helved sig sanker.

Gak ned til Byen og borg mig der
Af Vinen, af Vinen den søde!
Tag Drengen med, han skriger kun her -
Saa skal jeg af Hjertet gløde!

Den Skjælvende ud af Døren gaaer,
Sit Barn hun holder paa Armen:
Ak Gud, hvor dog den Storm er haard!
Dernede hør Bølgernes Larmen!

210

Hun puster i Haanden og trykker den saa
Om de smaa, uskyldige Fødder.
Hæst skriger Sivet og gustne Straa
I Vandet blandt Pilens Rødder.

Hun gaaer paa Skrænten af dyben Flod,
Hvor brusten er Rækværkstaven:
Vær stærk, min Aand! Vær vis, min Fod!
Her er det mørkt som i Graven.

Da kommer med Regn et Stormstød brat -
Kun Barnet til Hjertet hun knuger -
Hun glider ned, faaer ei Stenen fat,
Og Bølgen dem skummende sluger.

Stum sidder Du, Barthold, i Hytten nu
Og venter paa Vinen den røde;
Forfærdet i Mørke nu stirrer Du -
Dine gode Engle, de døde!